ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 18. októbra 2007 *

Vo veci C-441/06,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 88 ods. 2 ES, podaná 25. októbra 2006,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Giolito, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Francúzskej republike, v zastúpení: G. de Bergues a S. Ramet, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), E. Juhász, J. Malenovský a T. von Danwitz,

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednávaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou Komisia Európskych spoločenstiev od Súdneho dvora žiada, aby určil, že Francúzska republika si tým, že nevykonala v stanovenej lehote rozhodnutie Komisie 2005/709/ES z 2. augusta 2004 o štátnej pomoci Francúzska v prospech France Télécom (Ú. v. EÚ L 269, 2005, s. 30, ďalej len „sporné rozhodnutie"), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 tohto rozhodnutia, z článku 249 štvrtého odseku ES, ako aj z článku 10 ES.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 France Télécom (ďalej len „FT“) vykonáva činnosť operátora, ako aj poskytovateľa sietí a telekomunikačných služieb. FT pôsobí najmä na týchto trhoch: pevné telefónne služby, mobilné telefónne služby, internet a ďalšie informačné služby, služby podnikom, televízne vysielanie a káblová televízia.

3 Odchylne od všeobecného režimu živnostenskej dane uplatniteľného vo Francúzsku (článok 1447 a nasl. všeobecného daňového zákonníka, ďalej len „VDZ“), podľa ktorého sú živnostenskú daň každoročne povinné zaplatiť fyzické alebo právnické osoby, ktoré zvyčajne vykonávajú samostatnú zárobkovú činnosť, boli v prospech FT postupne zavedené dva daňové režimy odchyľujúce sa od všeobecnej právnej úpravy, a to prechodný režim, uplatniteľný od 1. januára 1991 do 31. decembra 1993, po ktorom nasledoval konečný režim, uplatniteľný od 1. januára 1994. Tento posledný uvedený režim bol zrušený s účinnosťou od 31. decembra 2002.

4 Podľa prechodného režimu (1991 — 1993) v zmysle článku 19 zákona č. 90-568 z 2. júla 1990 o organizácii poštových a telekomunikačných verejných služieb (JORF z 8. júla 1990, s. 8069) platilo, že počas tohto obdobia FT obdobne ako štát, nepodlieha takým daniam, akými sú živnostenská daň, daň z nehnuteľností alebo daň z príjmov právnických osôb.

5 Podľa konečného režimu (1994 — 2002) na základe článku 18 uvedeného zákona a článku 1654 VDZ platilo, že FT podlieha od 1. januára 1994 všeobecnému daňovému režimu s výnimkou priamych miestnych daní, pri ktorých uplatniteľné právne ustanovenia stanovovali osobitné podmienky týkajúce sa sadzby, základu a podmienok zdanenia.

6 Obidva tieto režimy boli predmetom konania vo veci formálneho zisťovania v zmysle článku 88 ods. 2 ES v súlade s rozhodnutím Komisie, ktoré bolo Francúzskej republike oznámené 31. januára 2003 (Ú. v. ES C 57, s. 5).

7 V odôvodneniach č. 33 a 53 sporného rozhodnutia Komisia skonštatovala, že prechodný režim nepredstavuje štátnu pomoc. Naproti tomu sa Komisia v odôvodneniach č. 42 a 60 domnieva, že rozdiel medzi výškou živnostenskej dane, ktorú FT skutočne odvádzal, a sumou určenou na odvod podľa ustanovení všeobecných pravidiel od 1. januára 1994 do 31. decembra 2002 vytvára štátnu pomoc poskytnutú protiprávne v rozpore článkom 88 ods. 3 ES.

8 V spornom rozhodnutí nebola stanovená presná suma pomoci, ktorú je potrebné vrátiť. V každom prípade sa Komisia v odôvodnení č. 59 tohto rozhodnutia domnievala, že kapitálová časť predmetnej pomoci sa musí nachádzať v rozpätí od 798 do 1 140 miliónov eur, pričom sa k nej musia pripočítať úroky, ktoré sa počítajú od dátumu, od ktorého sa táto pomoc poskytla príjemcovi, až do dátumu jej vrátenia. V tejto súvislosti sa v tom istom odôvodnení uvádza, že presnú výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, určí Komisia v spolupráci s francúzskymi orgánmi v rámci konania o vrátení najneskôr do 1. novembra 2004.

9 Výrok sporného rozhodnutia znie:

„Článok 1

Štátna pomoc, ktorú Francúzsko poskytlo nelegálne v rozpore s článkom 88 ods. 3 Zmluvy o ES v prospech France Télécom, týkajúca sa systému odvodu

živnostenskej dane, ktorý sa uplatňoval v tomto podniku v období od 1. januára 1994 do 31. decembra 2002 [na základe zákona č. 90-568 (článok 18) a článok 1654 CGI], nie je zlučiteľná so spoločným trhom.

Článok 2

1. Francúzsko prijme všetky potrebné opatrenia, aby získalo od France Télécom náhradu za pomoc ustanovenú [vrátenie pomoci vymedzenej — *neoficiálny preklad*] v článku 1.

2. Náhrada [vrátenie — *neoficiálny preklad*] sa musí vykonať okamžite v súlade s konaním podľa vnútroštátneho práva, tak aby sa zabezpečil bezodkladný výkon tohto rozhodnutia.

3. Náhrada [vrátenie — *neoficiálny preklad*] pomoci zahŕňa úroky od dátumu, keď sa pomoc príjemcovi poskytla, až do dátumu, keď sa náhrada [vrátenie — *neoficiálny preklad*] vykoná.

4. Úroky sa vypočítavajú v súlade s ustanoveniami kapitoly V nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 ustanovujúce podrobné pravidlá uplatňovania článku 93 Zmluvy o ES [Ú. v. EÚ L 140, s.1].

Článok 3

Francúzsko informuje Komisiu v lehote dvoch mesiacov od dátumu oznámenia tohto rozhodnutia o opatreniach, ktoré navrhuje prijať a ktoré už prijalo na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím. Francúzsko na realizáciu opatrení použije dotazník uvedený v prílohe k tomuto rozhodnutiu.

…“

10 V období od 17. septembra 2004 do 10. augusta 2006 prebehla medzi Komisiou a francúzskymi orgánmi výmena viacerých listov týkajúcich sa opatrení, ktoré je potrebné priať na zabezpečenie výkonu sporného rozhodnutia. Okrem toho sa Komisia a tieto orgány v tejto súvislosti niekoľkokrát stretli.

11 V tejto korešpondencii Komisia prostredníctvom oznámenia z 23. decembra 2005 navrhla stanoviť výšku pomoci, ktorej príjemcom je FT, takto:

— za obdobie 1994 — 1999 na sumu vo výške 635 miliónov eur bez úrokov a

— za obdobie 2000 — 2002 na sumu vo výške 293 miliónov eur bez úrokov.

12 Podľa Komisie tak výška tejto pomoci predstavuje 928 miliónov eur bez úrokov. V tom istom oznámení Komisia vyzvala francúzske orgány, aby prijali všetky opatrenia potrebné na vrátenie tejto sumy a príslušných úrokov od príjemcu a aby ju o nich informovali do 20. januára 2006.

13 V uvedenom oznámení Komisia takisto francúzskym orgánom oznámila, že ak si želajú predložený návrh upresniť alebo vykonať jeho konkrétne a konštruktívne zmeny, musia ju o tom upovedomiť do toho istého dátumu.

14 Keďže Komisia nebola spokojná s vybavením svojej žiadosti zo strany uvedených orgánov, rozhodla sa obrátiť na Súdny dvor.

O žalobe

Argumentácia účastníkov konania

15 Komisia konštatuje, že po viac než dvoch rokoch po prijatí sporného rozhodnutia nebola predmetná pomoc vrátená. Konanie o výkone tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni nebolo začaté, a to ani pokiaľ ide o sumu zodpovedajúcu spodnej hranici rozpätia uvedeného v odôvodnení č. 59 sporného rozhodnutia, teda sumu vo výške 798 miliónov eur zvýšenú o úroky.

16 Komisia pripomína, že nevrátenie pomoci nie je možné odôvodniť praktickými ťažkosťami, ku ktorým došlo pri určovaní sumy, ktorú je potrebné vrátiť. V takom prípade musia Komisia a dotknutý členský štát podľa povinnosti uvedenej v článku 10 ES spolupracovať v dobrej viere na účely prekonania takýchto ťažkostí.

17 Komisia tvrdí, že formulovala návrhy výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, pričom francúzske orgány vyzvala, aby v tejto súvislosti predložili užitočné pripomienky. Tieto orgány sa však obmedzili na to, že spochybnili uplatnený prístup, pričom nepredložili náhradné možnosti.

18 Komisia upresňuje, že rozpätie uvedené v odôvodnení č. 59 sporného rozhodnutia je odôvodnené tým, že výška pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, sa môže nachádzať len v rozmedzí 798 až 1 140 miliónov eur, čo sú minimálne a maximálne sumy, medzi ktorými je potrebné stanoviť konečnú sumu.

19 Komisia sa domnieva, že vrátenie iba minimálnej sumy rovnajúcej sa spodnej hranici rozpätia, teda sumy vo výške 798 miliónov eur, je prijateľné na účely zabezpečenia skutočného vrátenia štátnej pomoci, ktorej príjemcom je FT.

20 Komisia na základe toho dospela k záveru, že Francúzska republika neprijala opatrenia potrebné na zabezpečenie správneho, okamžitého a účinného výkonu sporného rozhodnutia. Takéto konanie je v rozpore s povinnosťou lojálnej spolupráce definovanou v článku 10 ES. Dotknuté orgány tohto členského štátu totiž nikdy nepreukázali konštruktívny postoj, na základe ktorého by bolo možné dospieť k stanoveniu výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť.

21 Francúzska republika uvádza, že v spornom rozhodnutí sa nestanovuje výška pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, ani sa v ňom nevymedzujú kritériá alebo parametre na jej výpočet. V odôvodnení č. 59 tohto rozhodnutia si totiž Komisia vyhradila právomoc na určenie výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť.

22 Tento členský štát tvrdí, že Komisia mala v každom prípade poskytnúť dostatočne presný a spoľahlivý spôsob výpočtu, na základe ktorého by bolo možné určiť výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť. Vzhľadom na to, že Komisia tak neurobila, vnútroštátne orgány nemohli prikročiť k vráteniu tejto pomoci.

23 Podľa názoru Francúzskej republiky takýto výklad sporného rozhodnutia nespochybňuje skutočnosť, že na základe článku 2 tohto rozhodnutia sú vnútroštátne orgány povinné prijať všetky opatrenia potrebné na vrátenie predmetnej pomoci. Výrok uvedeného rozhodnutia je totiž neoddeliteľný od jeho odôvodnenia a musí sa vykladať s ohľadom na úvahy vedúce k jeho prijatiu.

24 Tento členský štát v tejto súvislosti upresňuje, že suma zodpovedajúca spodnej hranici rozpätia uvedeného v odôvodnení č. 59 sporného rozhodnutia nie je rozhodujúca, keďže toto rozpätie má iba informatívnu povahu, takže v ňom uvedené sumy nebolo možné použiť na účely vrátenia pomoci.

25 Francúzska republika pripomína, že na základe návrhu Komisie získala povolenie FT na zaistenie značnej sumy, a to vo výške 500 miliónov, či dokonca 600 miliónov eur. Týmto zaistením by FT prišiel o súťažnú výhodu, ktorá mu bola údajne poskytnutá predmetnou pomocou. Komisia však takéto riešenie odmietla.

26 Tento členský štát dodáva, že vnútroštátne orgány označili nedostatky spôsobu výpočtu, ktorý použila Komisia. Okrem toho v období od septembra 2004 do augusta 2006 došlo k rozsiahlej korešpondencii a uskutočnili sa početné pracovné stretnutia medzi týmito orgánmi a Komisiou. V dôsledku toho nie je možné hovoriť o žiadnom porušení povinnosti lojálnej spolupráce stanovenej v článku 10 ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

O porušení článkov 2 a 3 sporného rozhodnutia

27 Na úvod je potrebné pripomenúť, že jediným dôvodom obrany, ktorý môže členský štát uplatniť proti žalobe o nesplnenie povinnosti, ktorú podala Komisia na základe článku 88 ods. 2 ES, je dôvod obrany založený na absolútnej nemožnosti vykonať predmetné rozhodnutie (pozri najmä rozsudky zo 4. apríla 1995, Komisia/Taliansko, C-348/93, Zb. s. I-673, bod 16; z 22. marca 2001, Komisia/Francúzsko, C-261/99, Zb. s. I-2537, bod 23, a z 2. júla 2002, Komisia/Španielsko, C-499/99, Zb. s. I-6031, bod 21).

28 Z judikatúry Súdneho dvora takisto vyplýva, že členský štát, ktorý sa pri výkone rozhodnutia Komisie v oblasti štátnej pomoci stretne s nepredvídanými a nepredvídateľnými ťažkosťami politickej, právnej, praktickej povahy alebo si uvedomí následky, ktoré Komisia nezohľadnila, musí tieto problémy Komisii predložiť na posúdenie a navrhnúť vhodné úpravy predmetného rozhodnutia. V takomto prípade musia Komisia a dotknutý členský štát spolupracovať v dobrej viere na účely odstránenia ťažkostí v úplnom súlade s ustanoveniami Zmluvy ES a najmä s ustanoveniami o štátnej pomoci (pozri rozsudky Komisia/Francúzsko, už citovaný, bod 24; z 3. júla 2001, Komisia/Belgicko, C-378/98, Zb. s. I-5107, bod 31, a Komisia/Španielsko, už citovaný, body 24 a 25).

29 Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že žiadne ustanovenie práva Spoločenstva nevyžaduje, aby Komisia v rozhodnutí nariaďujúcom vrátenie pomoci, ktorá bola označená za nezlučiteľnú so spoločným trhom, stanovila presnú výšku pomoci, ktorá má byť vrátená. Stačí, ak rozhodnutie Komisie obsahuje údaje umožňujúce jeho adresátovi túto výšku určiť bez neprimeraných ťažkostí (pozri najmä rozsudky z 12. októbra 2000, Španielsko/Komisia, C-480/98, Zb. s. I-8717, bod 25, a z 12. mája 2005, Komisia/Grécko, C-415/03, Zb. s. I-3875, bod 39).

30 Argumentáciu Francúzskej republiky je potrebné posúdiť v takto vymedzenom právnom kontexte.

31 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého si Komisia vyhradila právomoc určiť výšku pomoci, ktorú je príjemca povinný vrátiť, je potrebné pripomenúť, že v odôvodnení č. 59 sporného rozhodnutia sa uvádza, že kapitálová časť predmetnej pomoci sa musí nachádzať v rozpätí od 798 do 1 140 miliónov eur.

32 Z odôvodnenia č. 54 tohto rozhodnutia vyplýva, že druhú z týchto súm Komisia stanovila v nadväznosti na oznámenie francúzskych orgánov z 15. mája 2003 o nedostatočnom zdanení FT na základe režimu živnostenskej dane v rokoch 1994 až 2002. Podľa odôvodnenia č. 58 bola prvá z týchto súm vyvodená z oznámenia uvedených orgánov zo 16. júla 2004. Tieto sumy boli napokon rozdelené, ako vyplýva z tabuliek uvedených v týchto odôvodneniach, na ročné sumy na obdobie zodpovedajúce rokom 1994 až 2002.

33 Z toho vyplýva, že suma vo výške 798 miliónov eur sa musí v súlade s článkom 2 sporného rozhodnutia považovať za minimálnu výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť. Výrok rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci je totiž neoddeliteľný od jeho odôvodnenia, takže v prípade potreby musí byť vykladaný s ohľadom na dôvody, ktoré viedli

k jeho prijatiu (pozri najmä rozsudok z 15. mája 1997, TWD/Komisia, C-355/95 P, Zb. s. I-2549, bod 21).

34 Je nesporné, že v odôvodnení č. 59 sporného rozhodnutia Komisia naozaj upresnila, že presnú výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, stanoví sama. V uvedenom odôvodnení sa však takisto upresňuje, že výška tejto pomoci bude stanovená v spolupráci s francúzskymi orgánmi v rámci konania o vrátení najneskôr do 1. novembra 2004. Vykonanie konania o vrátení teda nepodliehalo stanoveniu uvedenej sumy. Vzhľadom na to okolnosť, že presná výška pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, nebola stanovená s konečnou platnosťou, nebránila tomu, aby tieto orgány vykonali konanie o vrátení minimálnej výšky pomoci, ani tomu, aby účinne spolupracovali na účely vymedzenia jej konečnej výšky.

35 Vzhľadom na tieto skutočnosti nie je možné súhlasiť s tvrdením Francúzskej republiky, podľa ktorého mali sumy uvedené v odôvodnení č. 59 sporného rozhodnutia iba informatívnu povahu bez právnej záväznosti.

36 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Komisia neposkytla spoľahlivý spôsob výpočtu, na základe ktorého by bolo možné určiť výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, je potrebné skonštatovať, že porovnanie na jednej strane zdanenia, ktorému FT skutočne podliehal, a na druhej strane zdanenia, ktoré by sa na neho vzťahovalo v zmysle všeobecných pravidiel, ktorými sa riadi živnostenská daň, bolo predmetom hĺbkových analýz od začatia konania o preskúmaní podľa článku 88 ods. 2 ES.

37 V rámci tohto konania totiž Komisia vypracovala parametre, na základe ktorých mohli francúzske orgány urobiť konečný návrh týkajúci sa výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť.

38 Údaje, ktoré boli v tejto súvislosti nevyhnutné, Komisia poskytla najmä v bodoch 25 až 38, 60 až 67 a 72 až 80 rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania z 31. januára 2003, a predovšetkým v odôvodneniach č. 34 až 44 sporného rozhodnutia.

39 Vnútroštátne orgány teda mali k dispozícii poznatky, na základe ktorých mohli Komisii navrhnúť presnú výšku vyčísľujúcu nedostatočné zdanenie, ktoré FT využíval v rokoch 1994 až 2002. Práve tieto orgány totiž mohli najlepšie nielen definovať vhodné podmienky na vrátenie neoprávnene vyplatenej štátnej pomoci, ale takisto určiť presné sumy, ktoré je potrebné vrátiť (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Belgicko, už citovaný, body 50 a 51).

40 V rozhodnutí Komisie sa totiž nachádzajú vhodné údaje, na základe ktorých mohla Francúzska republika sama určiť, a to bez nadmerných ťažkostí, konečnú výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, pričom uvedená suma sa mala pohybovať v rozpätí, ktoré stanovila Komisia.

41 Z toho vyplýva, že nie je možné súhlasiť s tvrdením tohto členského štátu, podľa ktorého Komisia neposkytla dostatočne spoľahlivý spôsob výpočtu výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť.

42 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie uvedeného členského štátu, podľa ktorého nie je možné s určitosťou stanoviť výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, treba pripomenúť, že Súdny dvor v situáciách týkajúcich sa vrátenia súm pomoci od veľkého počtu podnikov v kombinácii s veľkým počtom individuálnych faktorov výpočtu rozhodol, že takéto ťažkosti vykonávania predmetných rozhodnutí nespôsobuje absolútnu nemožnosť v zmysle už citovanej judikatúry (pozri najmä rozsudky z 29. januára 1998, Komisia/Taliansko, C-280/95, Zb. s. I-259, body 18 a 23,

a Komisia/Belgicko, už citovaný, body 41 a 42). Zo spisového materiálu nevyplýva, že by problémy spôsobené v prejednávanej veci stanovením výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, boli závažnejšie než problémy v situáciách, ktoré viedli k vyhláseniu už citovaných rozsudkov.

43 Takisto je potrebné uviesť, že obavy z vnútorných ťažkostí v rámci výkonu rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci nemôže odôvodniť skutočnosť, že členský štát nedodržiava povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 1995, Komisia/Francúzsko, C-52/95, Zb. s. I-4443, bod 38; z 9. decembra 1997, Komisia/Francúzsko, C-265/95, Zb. s. I-6959, bod 55, a z 29. januára 1998, Komisia/Taliansko, už citovaný, bod 16).

44 V dôsledku toho je potrebné dospieť k záveru, že Francúzska republika si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 sporného rozhodnutia, ako aj z článku 249 štvrtého odseku ES.

O porušení článku 10 ES

45 Na úvod je potrebné pripomenúť, že článok 10 ES ukladá členským štátom povinnosť, aby Spoločenstvu uľahčili dosiahnutie jeho úloh a neprijali žiadne opatrenia, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov Zmluvy (pozri rozsudok zo 14. júla 2005, Komisia/Nemecko, C-433/03, Zb. s. I-6985, bod 63).

46 Pokiaľ ide o žalobný dôvod, ktorý v tejto súvislosti uvádza v prejednávanej veci Komisia, je potrebné uviesť, že v rámci korešpondencie s francúzskymi orgánmi po

prijatí sporného rozhodnutia Komisia vo viacerých oznámeniach požadovala určité údaje, na základe ktorých by bolo možné stanoviť, a to v zhode s týmito orgánmi, konečnú výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť.

47 Je potrebné dodať, že v rámci rokovaní s francúzskymi orgánmi na účely vykonania sporného rozhodnutia Komisia v oznámení z 23. decembra 2005 stanovila výšku pomoci, ktorú je potrebné vrátiť, na 928 miliónov eur bez úrokov.

48 Francúzske orgány však nepovažovali za užitočné zaujať v tejto veci jasné stanovisko a ani predložiť Komisii konkrétny číselný návrh.

49 Okrem toho, že Francúzska republika bola počas celého obdobia korešpondencie s Komisiou, ku ktorej došlo po prijatí sporného rozhodnutia, presvedčená o tom, že musí spochybniť dôvodnosť tohto rozhodnutia a najmä kvalifikáciu daňového režimu uplatniteľného na FT v rokoch 1994 až 2002 ako štátnej pomoci, táto okolnosť ju nijako nezbavovala povinnosti uvedené rozhodnutie vykonať.

50 Francúzska republika tiež položila viaceré otázky týkajúce sa parametrov výpočtu nevyhnutných na určenie výšky pomoci, ktorú je potrebné vrátiť. Okrem toho opakovane prehlásila, že je technicky nemožné nájsť spoľahlivú a jasnú metodológiu a v dôsledku toho presne a nespochybniteľne stanoviť výšku živnostenskej dane, ktorú mal zaplatiť FT, ak by nepodliehal všeobecnému režimu živnostenskej dane. Tento členský štát z toho vyvodil záver, opakovaný vo viacerých oznámeniach vypracovaných v rokoch 2005 a 2006, že neexistuje nijaký dostatočne pevný právny základ, ktorý by umožnil začať konanie o vrátení bez značného rizika nebezpečenstva vzniku súdneho sporu.

51 Vzhľadom na tieto tvrdenia a vyššie uvedené úvahy je potrebné skonštatovať, že Francúzska republika prejavila voči Komisii nedostatočnú spoluprácu na účely poskytnutia nevyhnutnej pomoci pri vykonaní sporného rozhodnutia.

52 V dôsledku toho je potrebné dospieť k záveru, že konanie uvedených orgánov je potrebné považovať za porušenie článku 10 ES.

53 Žaloba Komisie je preto dôvodná v celom rozsahu.

54 Z toho vyplýva, že je potrebné skonštatovať, že Francúzska republika si tým, že nevykonala v stanovenej lehote sporné rozhodnutie, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 tohto rozhodnutia, z článku 249 štvrtého odseku ES, ako aj z článku 10 ES.

O trovách

55 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Francúzsku republiku na náhradu trov konania a Francúzska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Francúzska republika si tým, že nevykonala v stanovenej lehote rozhodnutie Komisie 2005/709/ES z 2. augusta 2004 o štátnej pomoci Francúzska v prospech France Télécom, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 tohto rozhodnutia, z článku 249 štvrtého odseku ES, ako aj z článku 10 ES.**

2. **Francúzska republika je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy